

[Dahlgaard.]

at økonomi- og budgetministerens udtalelser her nærmest skal opfattes som en bekræftelse af den fremstilling, jeg har givet af finansplanen, som vi fik for et par dage siden, sammenlignet med de oprindelige budgetoverslag. Jeg forstår, at budgetministeren foretrækker den terminologi, at de udgifter, der sættes ned på grundlag af anstrengelser for at få en nedbringelse, kalder vi besparelser, hvad de også er, og når der er tale om stigninger på de ikke-rammebelagte udgifter, henviser vi til, at der her er tale om automatiske udgiftsstigninger. Disse automatiske udgiftsstigninger er jo sådan set også forudset i budgetoverslagene, og de er forudset rigtigt, hvis det er nogle gode budgetoverslag, og de er forudset mindre rigtigt, hvis man, som jeg forstår tilfældet er i socialministeriet — det er ikke nogen ny problemstilling, desværre — ikke har været så sikker i budgetlægningen. Der er altså tale om besparelser, og der er tale om automatiske udgiftsstigninger, og lad os så bruge denne sprogbrug. Men så håber jeg, at vi også har mulighed for at komme til enighed om det næste punkt, nemlig at disse besparelser og disse automatiske udgiftsstigninger skal lægges sammen til en samlet sum, og det er denne samlede sum, der er udgangspunktet for de vurderinger, man skal anlægge, når man snakker skatte- og afgiftspolitik, og det er denne samlede sum, der skal lægges til grund, når man taler om det offentliges samlede økonomiske aktivitet, om vores udgiftspolitik. Jeg ville egentlig gerne, om budgetministeren gav udtryk for, at han kan være med også til dette næste led i kæden til at blive enige om, hvad vi snakker om. Forholdet er jo det, at lægger vi denne betragtningsmåde til grund, er der stort set den samme samlede sum på finansplanen, som der var på de oprindelige budgetoverslag. Det sker, og det er det næste, jeg gerne vil bede budgetministeren om en kommentar til på det grundlag, at lovreserven for næste år er ca. $\frac{1}{10}$ af de udgifter, der i indeværende år er anvendt til ny lovgivning, og at prislønreserven for 1973 er fastsat til et beløb, der er 3 milliarder kr. mindre end den prislønreserve, der har været fornøden for indeværende år.

Jeg vil naturligvis ikke prøve på at hænge økonomiministeren op på nogen forpligtelse

over for disse konkrete tal, men jeg vil gerne have en kommentar, der giver udtryk for, om disse talstørrelser er et rigtigt og realistisk udtryk for regeringens politiske intentioner i henseende til lovgivningsinitiativer og i henseende til at holde udgifterne, der skal henføres til prislønreserven, inden for de rammer, der her er angivet, i hvert fald sådan omtrent.

Så vil jeg gerne gøre én bemærkning til til budgetministeren, som sagde, at der ikke fra noget oppositionsparti var kommet ét eneste bidrag til spareovervejelserne. Jeg vil gerne sige, at i hvert fald har jeg adskillige gange både her i salen og i det udvalg, hvor vi ofte har haft samråd med budgetministeren, gjort opmærksom på, at nøglen til virkelig omfattende besparelser i de offentlige udgifter ligger i en ændring af boligpolitikken. Der kan peges på mange andre områder også, men dette er nøglen til den, om jeg så må sige, største lås i dette foretagende. Og jeg har opfordret til, at de økonomiske grænser, inden for hvilke fremtidens boligpolitik skulle udformes, fandt vi frem til i det arbejde i spareudvalget, hvor økonomi- og budgetministeren hjælper os. Men jeg har fået at vide, og det er budgetministeren, der har sagt det, at dette arbejde ønsker regeringen skal foregå — og uden at der er angivet nogen grænser med udgangspunkt i den offentlige udgiftspolitik — i folketingets boligudvalg i samarbejde med boligministeren. Uden at ville være alt for uvenlig vil jeg gerne sige, at det ligner meget sabotage mod sparebestræbelser på dette specielle område.

Finansministeren afslørede, at han selv havde skrevet i hvert fald en del af sin fremsættelsestale. Jeg håber, at det ikke bliver en vane. Jeg synes, at denne fremsættelsestale var skæmmet af en polemik, som hører hjemme under den debat, vi har her, hvor man kan få svar med det samme, og sådan set brød traditionen for et lidenskabsløst, sagligt oplæg i forbindelse med de lovforslag, man kommer med. Jeg nævner det ikke, fordi jeg er sart, for det er hverken mig eller mit parti, finansministeren har haft sigte til, men jeg synes alligevel, at den bemærkning skulle siges her.

Jeg savner fra finansministerens side besvarelse af et konkret spørgsmål, jeg stillede. Det drejer sig om lønmodtagerfradraget.